

[Petra Petersen.]

det gælder mænd som kvinder, ønsker børn. En kendsgerning er det, at langt de fleste børn fødes i arbejderhjem og dermed ligestillede hjem, og jeg vil gerne slå fast, at arbejderklassens kvinder ikke er forfængelige luksuskvinder, de er ansvarsbevidste, og det er netop årsagen til, at fødselstallet daler så stærkt. Det er jo de ansvarsbevidste kvinder, der ikke tør sætte børn i verden på grund af den dårlige økonomi. Derfor giver det dalende fødselstal os noget at tænke på; det giver os det at tænke på, om det ikke er samfundet, der er noget galt med, når familierne nu igen nøjes med et eller ingen børn.

Jeg tror, det er samfundet, der er noget i vejen med, når befolkningen nu igen viser sin uvilje til at sætte børn i verden. Det samme var man klar over i 1935, da man nedsatte befolkningskommissionen, og det var befolkningskommissionens opgave gennem materiale at finde ud af, hvad årsagen var til, at fødselshyppigheden dalede. Befolkningskommissionen siger da også i sin betænkning, at den hæfter sig ved vanskeliggørelsen af familiens og den enlige kvindes stilling ved graviditet og fødsel.

Nu ved jeg vel, at det ikke alene er selve fødslen og de dermed forbundne udgifter, der er grunden til, at fødselshyppigheden daler. Vi lever i et kapitalistisk samfund, et døende samfund, et samfund, der på alle måder er i forfald. Der er derfor også andre vigtige ting, der er årsag til, at fødselstallet igen er dalende. Det er ikke mindst arbejdsløsheden, bolignøden og frygten for krig. Disse ting er i alle tilfælde i høj grad medvirkende. Arbejdsløshed, bolignød, dalende levestandard og frygt for fremtiden spiller en stor rolle, når vi skal vurdere, hvad årsagen er til, at børnefødslerne daler så stærkt, som tilfældet er. Men der er alligevel ingen tvivl om, at hvis man løste de første problemer, der følger af svangerskab og fødsel, ved at reducere de direkte økonomiske bekymringer, ved at give mødrene hjælp og støtte gennem en moderskabsydelse, ville mange familier og ikke mindst kvinderne med større ro se et svangerskab i møde. Det ville også betyde, at børnene ville fødes sundere og mere levedygtige. De børn, der får en god start i livet, har meget bedre betingelser for at klare sig. Vi ser da også, at børnedødeligheden er langt større i de fattige hjem og hos de enlige mødre end andre steder. Hvis man følger statistikken, vil man se, at uhyggeligt mange børn, der er født af enligstillede mødre, dør, og her behøver man ikke at tvivle om årsagen.

Der findes mange kontraster i det samfund, vi lever i. Jeg ved, at der findes mennesker, også i denne sal, der siger, at klasseforskellen er ophævet i vort samfund, at vi alle er i samme båd o. s. v. Vi kender disse udtalelser; men de er jo ikke rigtige. En af de kontraster, der slår mig mest og fylder mig med harme imod det samfund, der er skyld deri, er kontrasten mellem overklassens, småborgerskabets og de vellønnedes klasse A børn og så de små, gråblege, underernærede baggårdsbørn, dem, der fra staten er stemplet, ikke med klasse A, men med fattigdommens mærke, og de findes i uhyggelig grad her i landet i dag, hvor vi opruster, og hvor alt det, der følger med oprustningen, det, jeg har nævnt, i uhyggelig grad rykker frem; da øger vi flokken af de børn, der bærer fattigdommens mærke, og vi affolker landet. Det var jo, som den højtærede socialminister sagde, affolkningen af landet, der lå til grund for befolkningskommissionens betænkning og det lovforslag, udarbejdet af befolkningskommissionen, som vi har til behandling her i dag.

Nu er det så mange år siden, at man fandt det nødvendigt at gennemføre disse foranstaltninger for ungdommen og børnene. Jeg har nu fem gange fremsat lovforslaget her i tinget, og da jeg så, hvor hurtigt man denne gang satte lovforslaget til første behandling, regnede jeg med, at nu ville den højtærede socialminister i alle tilfælde gå med til at se på det og forsøge, om ikke det var muligt virkelig at gøre noget ved det. Jeg blev desværre skuffet, da den højtærede socialminister fik ordet. Men det er jo ikke blevet lettere at leve i dag, end det var i 1935, det er tværtimod blevet meget vanskeligere. Den højtærede socialminister, tingets medlemmer, kan ikke være uvidende om, at det er meget, meget vanskeligere for befolkningen at leve i dag, end det nogensinde før har været: det ændrede levestandard, de stigende priser, varernes dårligere kvalitet, arbejdsløshed, bolignød og krigsfrygt gør livet sværere for meget store dele af befolkningen; det er en kendsgerning, som ingen i denne sal kan være uvidende om. Derfor er en lov om moderskabsydelse meget mere nødvendig i dag end nogensinde før.

Den højtærede socialminister har fulgt sin forgængers vane, kan man godt sige, at tale om de mange ting, der er gjort. Javel, vi har fået mælkehjælpen, noget af det bedste, vi i det hele taget har fået, den er gennemført, den ros skal venstre-regeringen have; det var den, der fremsatte forslaget om mælkehjælpen, med støtte fra partierne